

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

AFP / JOSEP LAGO

►► Treballadors d'Iberia es manifesten a la plaça de Sant Jaume, dimecres passat.

La plaça de totes les protestes

Era un grup compacte de cabells grisosos o blancs i estaven d'esquena a la Generalitat. Eren uns 50 barcelonins, la majoria jubilats, que cridaven contra l'ajuntament a la plaça de Sant Jaume. Era dijous í, des de lluny, es feia estrany perquè era cridar contra un edifici enorme sense saber qui hi havia a dins o si els vidres deixen passar el xivarri del carrer.

El guàrdia de la porta aguantava estoicament. Només dues paraules es repetien en cadascun dels discursos de qui agafava l'altaveu: «CAP» i «Guineueta». Jo arribava quan ja hi eren. Els Mossos d'Esquadra, a l'altre costat, havien posat barreres davant de la Generalitat i se'ls miraven de lluny, en alerta i amb aquella rutina ja apresada que suposa veure, gairebé cada dia, algú cridant, a un costat o a l'altre de la plaça.

Immobilitat escultòrica

► El rei **Jaume I** i el seu conseller **Joan Fiveller**, des de la seva immobilitat escultòrica, eren els únics que els miraven de cara. Alguns turistes s'aturaven per veure què estava passant. Ve-

ien cridar senyores que els dissabtes han cuinat mil vegades macarons per a la família i senyors i senyores que, als anys 70, van veure manifestar-se els seus fills, els seus nebots, o que van ocupar el carrer quan va ser necessari.

Un noi colombià es parava i donava explicacions a un amic: comentava que les protestes a Barcelona tenen lloc cada dia del calendari. El noi feia unes quantes fotos i se'n anava dient que, en aquest cas,

Dijous, a Sant Jaume tocava queixa per la clausura d'urgències al CAP de la Guineueta

«són avis i el carrer respecta els avis aquí i a Colòmbia». Alguna cosa passava que canviava el sentit d'aquella manifestació gairebé a l'ombra, quasi en un racó per no destorbar el pas, tan pacífica com sorollosa. Una dona, qui sap qui, sortia del ajuntament i dos avis la perseguien escridassant-la. La dona es refugiava en un taxi donant un cop de porta. Els avis clavaven cops als vidres del taxi. ¿Era l'encarregada d'alguna co-

sa? «No ho sabem», deien algunes dones. Llavors el grup es replegava i se'n anava pel carrer de Ferran en bloc. Jo els demanava que s'esperessin un segon, que venia un fotògraf, però era l'hora del sopar, dels nés, de tornar a casa, i això era més important que la fotografia.

Em deien que provenen de la Guineueta i de Canyelles, i que ja fa més d'un any que protesten perquè, el gener del 2012, els van tancar el servei d'urgències nocturn i de cap de setmana del CAP de la Guineueta, i que ara els envien al CAP d'Horta, on «no hi ha transport públic», on «no hi ha qui hi aparqui» per a qui hi pugui arribar en cotxe.

Miquel Abdón, de l'associació de veïns de Canyelles, em deia, i la gent que ens escoltava en rotllanes s'enfadava, que tant «l'Ajuntament de Barcelona com la Generalitat van prometre que reobririen el servei, al juny els uns, i al juliol, els altres» i que aquestes promeses «com tantes altres», puntualitzava, no s'han complert.

Unes hores de silenci

► El 12 de juliol, el Parlament va aprovar la reobertura «immediata» de les urgències. Avui es reuniran al barri, com cada dilluns i cada dijous des de fa més d'un any. Des del carrer de Ferran, dijous, se sentien les paraules «CAP» i «Guineueta», i la plaça de Sant Jaume quedava en silenci. Com a mínim, durant unes hores. ≡

cgaya@elperiodico.com